

San Simón, 30 Abril 1939

Estimada dúá;

Linas, lín todas as tuás caxetas... pero nunca me atrevín a contestalas.

O único que me saíaba deste conxunto de meobos, de tevorre, o único que me transportaba fóra deste cárcere eran as tuás caxetas. Cada vez que abría unha caxeta imaxinábame que estaba co teu corazón, abrazándote, bicaándote, como facíamos antes. Pero tes razón, ti non podes vivir sempre nos recordos, no pasado... Nunca che contestei porque non sabía como facelo, tiña medo. Simplemente o que máis quero é que ti sexas feliz e que non sufras por min. Por iso, é mellor que me esquezas, que me odies, que non me ames. Mañán xa non estarei aquí, condenáronme, pero non pasa nada, olvídate, odíame e nunca máis me queiras.

Sempre teu, Moncho.